

Hồi Thử Tám Mười Ba

ĐĂNG MÔN PHỤC THÙ

Diệp Mậu Đình thở dài nói:

– À! Sự biến này làm cho tất cả mọi người trong trang ăn nằm không yên, Đình đệ còn nhớ lần trước quang lâm tề trang, Trang chủ từng đề xuất ý kiến hôn nhân ấy mà không được lão đệ tiếp nạp đó chẳng?

– Nhớ chứ, việc thế nào rồi?

– Thiên kim trang chủ Dư Văn Lan mưu trí linh huệ, lần trước huynh ở phía bắc trở về, nàng thì ở lại phương bắc truy tầm tung tích của Vân Long Tam Hiện, cách đây chẳng bao lâu thì thành linh nhận được tin khẩn của đệ tử nàng nói rằng tiểu thư đã gặp sự biến...

Đình Hạo động lòng, nói:

– Sự biến thế nào vậy?

– Sau khi nhận được tin khẩn ấy, trang chủ liền phái cao thủ đắc lực ra Bắc, kết quả thám thính cho thấy tiểu thư và vài đệ tử thân tín phụ trách liên lạc đã hoàn toàn mất tích, còn sót lại những đệ tử rải rác các nơi thì hoàn toàn không biết sự biến này, chỉ biết liên lạc bị gián đoạn mà thôi.

Đình Hạo giả vờ đồng tình, nói:

– Đây quả là một sự biến nan giải, thế quý trang hành động thế nào?

– Sư phụ Thảo Dã Khách và Sư mẫu Quan Đại Nương của tiểu thư đã chuẩn bị nay mai ra Bắc điều tra. À mà lúc nãy Đình đệ có nói chuyện này vào Nam làm một việc trọng đại, là việc gì thế?

Đình Hạo suy nghĩ giây lát rồi nói:

– Việc này có liên hệ đến Dư trang chủ...

– Liên hệ thế nào?

– Việc này quan trọng lắm, để tránh tai vách mạch rừng thì hãy chờ đến khi vào quý trang rồi sẽ bẩm cáo vậy.

– Được, đành vậy.

Diệp Mậu Đình bèn chuyển qua đề tài khác, hai người ăn uống nói chuyện chút ít sau đó Diệp Mậu Đình kêu tiểu nhị vào dọn dẹp rồi đứng dậy chia tay, về phòng mình ngủ.

Bình minh ló dạng, Đình Hạo thức giấc, cùng Diệp Mậu Đình dùng điểm tâm

rồi cả hai rời khách điểm, lên ngựa phi thẳng về Tề Vân Trang.

Nội tâm của Đinh Hạo bất giác cảm thấy vô cùng khẩn trương, hẳn cảm giác một trận sóng gió mưa bão sắp phải đổ xuống.

Đến chiều tối thì về đến Tề Vân Trang, Diệp Mậu Đình dẫn Đinh Hạo lên thẳng Lâm Bích Lâu lần trước. Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Đinh Hạo bước ra ngoài tựa vào lan can phóng mắt thưởng thức cảnh đêm. Hắn thấy từ xa xa có từng đốm lửa sáng của tàu đánh cá, kết hợp với những vì sao lấp lánh nơi chân trời thành một khối thật là đẹp.

Chợt thấy Diệp Mậu Đình bước vào, mặt mày hớn hở nói:

– Đinh đệ, trang chủ đợi Đinh đệ tại sảnh đường.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

– Xin Diệp huynh dẫn đường.

Diệp Mậu Đình quan sát Đinh Hạo một hồi rồi cười nói:

– Đinh đệ còn đeo kiếm vác túi làm gì, sợ mất cắp ư?

Đinh Hạo vờ cười giả lả nói:

– Thói quen lâu rồi, đành phải để Diệp huynh chê cười thôi. Chẳng dấu gì Diệp huynh, trong túi của tiểu đệ có mấy đồ vật hết sức trọng yếu, không thể để mất...

– Thế thì cứ mang theo, chớ để trang chủ chờ lâu.

– Vâng.

Hai người xuống lầu, đi một lát đã đến sảnh đường. Dư Hóa Vũ cười ha hả bước ra đón:

– Đinh thiếu hiệp khỏe chứ?

Đinh Hạo chấp tay xá một xá, trầm giọng nói:

– Đặc biệt đến thăm viếng trang chủ.

– Mời vào.

Đinh Hạo không nói gì thêm, bước thẳng vào sảnh đường, không ngồi xuống mà đứng sững trước cái ghế hàng đầu phía dưới.

Dư Hóa Vũ cười nói:

– Cách biệt mới một thời gian ngắn mà chẳng lẽ Đinh thiếu hiệp đã thành lạ mặt ư? Mời ngồi xuống đi nào.

Đinh Hạo nghiêm sắc mặt, lạnh lùng nói:

– Dư trang chủ, chuyến này tại hạ đến đây là để kết liễu một vụ công án.

Diệp Mậu Đình thấy tình hình không ổn, vội nói:

– Đinh đệ, có việc gì thì cứ ngồi xuống rồi nói.

Dư Hóa Vũ ngưng cười, nói:

– Kết liễu công án, lời nói này là chỉ bản nhân phải không?

– Đúng vậy.

– Công án gì?

Hai mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng hải hùng, nghiêng răng kêu côm cộp nói:

– Trang chủ có biết Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Triệu Tường không?

Dư Hóa Vũ biến sắc, nhìn Đinh Hạo chằm chằm, gật đầu nói:

– Biết. Bản nhân rất khâm phục tư cách và võ công của người, trước khi người mất tích thì ta đã từng nhiều lần trọng lễ cung thỉnh nhưng đều bị từ chối...

– Trang chủ nói rằng người bị mất tích?

– Đúng vậy.

– Trang chủ có muốn nghe kể một cố sự không?

– Cố sự?

– Cách đây mười sáu năm, có tám gã hung khách đến thăm viếng Đinh gia trang, người đầu đàn tên là Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh nói rằng vâng lệnh đến cung thỉnh Đinh đại hiệp ra núi. Thế rồi chúng bỗng xuất thủ thành linh, nhuộm máu Đinh gia trang, tất cả hai mươi mấy mạng người đều bị giết sạch, Đinh gia trang cũng bị phóng hỏa thiêu đốt...

Diệp Mậu Đình nghe kể kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt. Gương mặt của Dư Hóa Vũ thì thay đổi liên tục, nói:

– Cứ kể tiếp.

Hai mắt của Đinh Hạo đỏ ngầu, hấn cổ nén nỗi căm hận, kể tiếp:

– Huyết án này là có dự mưu và chủ mưu đằng sau giật dây. Thật ra hung thủ chỉ gồm bảy người, một người trong đó về sau được chứng minh là vô tội. Người chủ mưu phải nói là vô cùng tàn bạo cay độc, mang tất cả bảy hung thủ kia từng người một giết hết để bịt miệng, chỉ sót lại Vân Long Tam Hiện mất tích...

– Sau đó thế nào?

– Căn cứ người tận mắt nhìn thấy thảm án xảy ra thì Vân Long Tam Hiện phụng mệnh Trang chủ đến Đinh gia trang gây án.

Dư Hóa Vũ giật nảy mình, xúc động mãnh liệt nói:

– Lão phu ư?

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt nói:

– Đúng vậy, là người. Đêm nay Đinh Hạo này sẽ máu nhuộm Tề Vân Trang

để trả thù.

Dư Hóa Vũ bình tĩnh nói:

- Người là ai?
- Di tử của Thiên Đô Kiếm Khách.

Keng một tiếng, Đinh Hạo đã rút kiếm ra khỏi vỏ, toàn thân hấn phát ra làn sát khí khủng khiếp.

Có một vài bóng người thấp thoáng chạy tới ngoài sảnh đường, Đinh Hạo nhận ra một trong số đó là sư gia Phương Gia Tuấn. Diệp Mậu Đình thì xoay người chạy ra khỏi sảnh đường.

Dư Hóa Vũ lạnh lùng nói:

- Người khăng định lão phu là chủ mưu?
- Người muốn phủ nhận ư?

Số người bên ngoài đổ xô vào sảnh đường, ai nấy đều lăm lăm vũ khí, chỉ chờ Dư Hóa Vũ ra lệnh là cùng xông tới.

Nào ngờ Dư Hóa Vũ lại khoát tay, nói:

- Các vị hãy lui ra, không có việc của các vị.

Bọn người Phương Gia Tuấn ngạc nhiên vô cùng, nhưng cũng vâng lệnh lui ra.

Dư Hóa Vũ trầm giọng nói:

- Đinh Hạo, người căn cứ vào cái gì?
- Căn cứ vào miệng người còn sống sót ở thảm nạn năm xưa.

Bỗng có một tiếng gầm thét chấn động nền trời, rồi một ông lão ăn mặc như ăn mày nhảy vọt từ ngoài vào sảnh đường, chính là Thảo Dã Khách, quái nhân của Tề Vân Trang.

Thảo Dã Khách ra chiều xúc động vô cùng, nói:

- Người là con trai của Thiên Đô Kiếm Khách?
- Đúng vậy.

Thảo Dã Khách ngơ ngẩn nhìn Đinh Hạo hồi lâu, bỗng hai bên khóe mắt nhỏ xuống vài giọt lệ già, lẩm bẩm nói:

- Mừng thay cố nhân có con như thế, ông trời xem ra còn có mắt vậy...

Bỗng lại có một lão phụ nhân với gương mặt tròn phúc hậu nhảy vào sảnh đường, cất tiếng kêu réo inh ỏi:

- Lão bất tử, có phải y đúng là con của Đinh lão đệ không?

Đinh Hạo nhận ra đó là Quan Đại Nương, vợ của Thảo Dã Khách và nhũ mẫu của Dư Văn Lan. Công lực của bà này xem ra còn cao hơn cả Thảo Dã Khách,

nhưng tại sao bà lại gọi cha hắc bằng lão đệ, bên trong còn có uẩn khúc gì?

Quan Đại Nương nhìn Đinh Hạo rồi gật gù:

– Có chút hơi giống.

Thảo Dã Khách lớn tiếng nói:

– Cái gì mà hơi giống, y vốn là con của Đinh lão đệ.

Quan Đại Nương dường như không để ý, bà lẩm nhẩm nói:

– Y hợp với con bé Văn Lan lắm, nhưng tại sao lần trước lại từ chối? À đúng rồi, có lẽ hắc chưa gặp mặt chứ không thì có lẽ nào mà từ chối được...

Đinh Hạo dở khóc dở cười, trong trường hợp này hắc chưa tìm được cách nào để giải quyết tình hình ở đây.

Thảo Dã Khách hét lớn:

– Lão khất bà, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này đâu.

Quan Đại Nương giật mình, vội nói:

– Đinh hiền đệ, có gì thì cất kiếm đi rồi nói, không cần phải nóng giận vậy đâu.

o O o